

Скакалци.

(Приказка отъ Карлъ Евалдъ).

I.

Въ срѣдата на Африка, тамъ, гдѣто живѣятъ негритѣ, скачалъ изъ трѣвата скакалецъ и нѣщо ядѣлъ.

Отнѣгдѣ прилетѣла лястовичка и кацнала на близкия храстъ.

— Коя си ти? — попиталъ я скакалецътъ.

Лястовичката се поклонила и весело запѣла:

Азъ съмъ лястовичка жива
И безгрижно си цвѣртя;
И храница да си найда —
Отъ зори до мракъ летя.

— Добрѣ дошла! — извикалъ скакалецътъ. — Радвамъ, се че се запознахъ съ тебе.

Сбирамъ сили и се готвя
Да настане часъ великъ,
Въ топли краища пакъ да литна:
Чикъ-чирикъ, чикъ чирикъ.

Че тамъ вѣчна пролѣтъ грѣе
Свѣти слънчевия ликъ,
Че тамъ всичко въ радость плува:
Чирикъ-чикъ, чирикъ-чикъ.

— Тѣй, тѣй — проговорилъ скакалецътъ. Но не е хубаво дѣто ще отлетявашъ. Тукъ има много храна. А ти си чудна музикантка!

— А ти кой си? — попитала лястовичката.

Вмѣсто отговоръ скакалецътъ запѣлъ съ тънъкъ гласъ:

Скакилецъ съмъ — хопъ, хопъ
И танцувамъ въвъ галопъ,
Хапна мѣничко трѣва
Па заскачамъ съ вирната глава.